

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/3/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201903
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201903.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu EURO-BUILDING, a. s., so sídlom v Bratislave, Družstevná 2, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Címrák, s. r. o., so sídlom v Nitre, Štefánikova 7, proti žalovanému Úradu pre verejné obstarávanie, so sídlom v Bratislave, Dunajská 68, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného z 23. novembra 2011, č. 950-6000/2011-ON/324, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 15. augusta 2012, č. k. 2S/198/2011-86 v časti výroku o trovách konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 15. augusta 2012, č. k. 2S/198/2011-86 v časti výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Uznesením z 15. augusta 2012, č. k. 2S/198/2011-86 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zastavil konanie o preskúmanie rozhodnutia žalovaného z 23. novembra 2011, č. 950-6000/2011-ON/324, ktorým žalovaný zastavil konanie o námietkach podľa § 139 ods. 1 písm. b/ a j/ zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 25/2006 Z. z.“ alebo „zákon o verejnom obstarávaní“) a žiadnemu z účastníkov náhradu trov nepriznal.

Dôvodom pre tento postup krajského súdu bola skutočnosť, že žalobca 18. júla 2012 zobral svoju žalobu v celom rozsahu späť, pretože oznámením vo Vestníku verejného obstarávania č. 68/2012 zo 06. apríla 2012 žalovaný zrušil súťaž s predmetom „Regenerácia obce Štítnik“, v rámci ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané.

Krajský súd zdôraznil, v danom prípade bolo žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného v konaní o námietkach žalobcu, ktorým žalovaný rozhodol o zastavení tohto konania. Pokiaľ žalovaný neskôr nariadil verejnému obstarávateľovi zrušiť postup zadávania predmetnej zákazky, konal tak v inom konaní a v medziach svojej právomoci. Rozhodnutie o nariadení zrušenia postupu zadávania zákazky je preskúmateľné súdom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Zo všeobecného hľadiska krajský súd vyjadril súhlasný názor so žalobcom, že zrušenie súťaže žalobcovi ďalej znemožní

zúčastniť sa procesu verejného obstarávania a uchádzať sa o uzavretie zmluvy, ale z hľadiska rozhodovania o trovách konania v súvislosti so zastavením konania o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia je táto skutočnosť bez právneho významu.

Na záver krajský súd dodal, že konanie o námietkach inicioval žalobca, pretože mal za to, že časť súťažných podkladov verejného obstarávateľa nebola v súlade so zákonom, pričom predtým podal podľa § 136 zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“) žiadosť o nápravu, ktorej verejný obstarávateľ nevyhovel. Žalovaný vykonal kontrolu postupu zadávania zákazky pred uzavretím zmluvy podľa § 146 ods. 1, 2 zákona o verejnom obstarávaní a nariadil zrušiť použitý postup zadávania zákazky, pretože zistil, že postupom verejného obstarávateľa bol porušený zákon a porušenie mohlo mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania. V danom prípade teda žalobca dospel k mylnému názoru, že žalobu bolo potrebné vziať späť pre správanie žalovaného. Krajský súd uzavrel, že nemožno žalovanému pripísať procesné zavinenie za zastavenie konania, preto ani nemožno aplikovať § 146 ods. 2 veta druhá OSP.

Proti tomuto uzneseniu podal v časti rozhodnutia o trovách konania podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP) žalobca odvolanie. Namietol, že krajský súd neúplne a nesprávne posúdil nárok žalobcu na priznanie trov právneho zastúpenia a žiadal, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „najvyšší súd“), aby uznesenie krajského súdu v napadnutom rozsahu zmenil a žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 482,43 eura. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 85,45 eura. Trovy špecifikoval.

Žalobca poukázal na uznesenie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3Sžo/225/2010, v ktorom najvyšší súd vyslovil názor, že: „Ustanovenie § 146 ods. 2 OSP vyjadruje výnimku zo zásady náhrady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci vyjadrenej v ustanovení § 142 OSP. Toto ustanovenie vyžaduje zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon má za následok zastavenie konania.

Z previazanosti § 146 ods. 1 písm. c/ OSP s § 146 ods. 2 OSP vyplýva, že ak súd zastavuje konanie v dôsledku spät'vzatia, musí sa zaoberať pri rozhodovaní o náhrade trov konania otázkou, či niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie.“

Žalobca dal do pozornosti súdu skutočnosť, že sa žalobou domáhal nápravy protiprávneho konania, ktorého sa dopustil obstarávateľ súťaže. V dôsledku toho, že verejná súťaž bola samotným žalovaným z dôvodu nezákonnosti zrušená, žalobca vzal žalobný návrh späť, pretože predmetný rozsudok by bol nevykonateľný. Zrušením súťaže sa žalobca domohol svojho práva avšak podaním žaloby, ktorú podal ešte pred zrušením samotnej súťaže a ktorou sa domáhal nápravy porušenia zákona, vznikli mu trovy právneho zastúpenia, ktoré by mu nevznikli, ak by obstarávateľ súťaže nepochybil. Ak by verejné obstarávanie prebehlo bezchybne, žalobca by sa nemusel domáhať nápravy cestou súdu. Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že predmetné trovy právneho zastúpenia mu vznikli z dôvodu zavinenia na strane žalovaného a preto by žalobcovi s poukazom na § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku mala byť priznaná náhrada trov právneho zastúpenia.

Žalovaný svoje právo podať písomné vyjadrenie k podanému odvolaniu nevyužil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolaniam žalobcu nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd sa v predloženej veci plne stotožňuje s dôvodmi a právnymi závermi krajského súdu (§ 219 ods. 2 OSP). Považuje však za potrebné reagovať na tvrdenia žalobcu obsiahnuté v jeho odvolaní.

Žalobca okrem iného argumentoval poukazom na uznesenie najvyššieho súdu z 25. októbra 2010, sp. zn. 3Sžo/225/2010. V tam prejednávanvej veci najvyšší súd zrušil a vrátil uznesenie krajského súdu v časti výroku o trovách konania po tom, ako krajský súd konanie po späťvzatí žaloby zastavil a žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Na rozdiel od veci prejednávanvej v tunajšom konaní však dôvodom späťvzatia žaloby bola skutočnosť, že žalovaný správny orgán zrušil napadnuté rozhodnutie a nie skutočnosť, že došlo k zrušeniu procesu - verejného obstarávania, s ktorým napadnuté rozhodnutie súviselo.

Žalobca správne poukázal vo svojom odvolaní, že súd v prípade zastavenia konania je povinný skúmať, či je, alebo nie je namieste aplikovať pri rozhodovaní o trovách konania § 146 ods. 2 OSP a ak áno, v prospech ktorého z účastníkov. V prípade konania v správnom súdnictve však súd neskúma, či by žalobca bol v konaní úspešný, ak by nedošlo k jeho zastaveniu.

V prípade, že žalobca vezme žalobu späť z dôvodu, že ním napadnuté rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené mimo konania o preskúmaní jeho zákonnosti súdom, je však namieste skúmať, či možno niektorému z účastníkov pripísať procesnú zodpovednosť za to, že žaloba bola vzatá späť. Pritom však nemožno uplatňovať bez ďalšieho záver, že ak nie je zavinenie na strane žalobcu, je automaticky na strane žalovaného, a naopak.

Takáto situácia nastala aj v prejednávanvej veci, kedy žalobca vzal žalobu späť z dôvodu, že pre porušenie zákona o verejnom obstarávaní zo strany verejného obstarávateľa, t. j. tretieho subjektu, bolo zrušené verejné obstarávanie, s ktorým jeho žaloba súvisela, ako celok. Napadnuté rozhodnutie, a teda aj žaloba proti nemu, následne stratili zmysel.

Ak teda krajský súd dospel k záveru, že nie je namieste vyvodzovať procesnú zodpovednosť žalovaného za to, že sa žaloba vzala späť, nepochybil, pretože v prejednávanvej veci nemožno túto procesnú zodpovednosť vyvodit' ani voči žalovanému, ani voči žalobcovi, pretože obaja postupovali v dôsledku pochybenia tretieho subjektu. Preto je v súlade s procesnou spravodlivosťou, aby si každý z nich znášal vlastné náklady konania.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd uznesenie krajského súdu z Bratislave z 15. augusta 2012, č. k. 2S 198/2011-86 v rozsahu napadnutom odvolaním ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.